

rigsminister angaaende det gamle Vinland?

Før det sker, vil Bitterheden i Norge ikke lægge sig, og det fremtidige Samarbejde hæmmes deraf. Derfor vil det være godt, om jeres Forening sætter sig for at genoprette det norske Imperium. I maa se frem til den Dag, da den norske Konge kan bære Titlen »Konge af Norge og Kejser af Vinland«.

Broderlig Hilsen
Pelle.

Tiðindi.

Frelsens Hær.

Söndagens Møder:
Kl. 10 1/2: Hellighedsmøde.
Kl. 2: Söndagsskole.
Kl. 8: Frelsemøde.
Alle er velkomne.

K. F. U. M.

Söndag: Hjemligt Samvær.
Onsdag: Bibeltime.
Torsdag Kl. 6: Mindsteafdelingen. Kl. 8. Ungdomsafdelingen.
Fredag: Yngsteafdelingen.
Børnehaven er aaben hver Sögnedag.

Lektorat i føroyskum máli við universitetið í Keypmannahavn.

Javnaðarmenn taka røktina av tí tjóðskaparliga livinum sum eina sjálfvlgju, nakað sum hvør mentaður maður, ið hevur minsta skil uppá orsök og virkning, treytirnar fyri einum røftestum virðisfullum vøkstri innanfyri hitt sálarliga, hevur skyldu og kennir sum skyldu sína at taka lut í.

Um tað sjálfvlgjulega eigir einki stríð at standa. Men tá ið vit so hugsa um, at teir báðir størstu flokkarnir í Føroyum, sum at kalla inntil nú so nær sum einans hava gjørt teirra politiska stríð til eitt stríð um

føroyskt mál, føroyskan tjóðskap, sum ikki stríð sum sjálfvlgjuleg semja og felagsdráttur skuldi verið um, skilja vit til fullnar, hvussu lívsfjarir og hópaleysir og Føroyum og tess figgjargliga lívi til ógagns teir hava verið — við liggja tí so í dag, figgjargliga á grúgvu við eldslökkjngi. Hetta stríð tykist so mikið meiri óvugt, sum tað er ein »kensgengingur«, at báðir partar hava svikið føroyskt mál, tá ið mest galt um.

Vit hava hildið tað verið av stórum týðningi fyri okkara mál, og ikki minst fyri teir nógvu lesandi Føroyingar í Danmark, at við landsins lærdasta skúla kom eitt lektorat í føroyskum máli, ið gav livilíkindi og mál-røkingarumstøður fyri ein føroyskan visindarmann.

Hetta hava vit gjørt okkara donsku partamenn kunnugar við, og vit skylda teimum stóra tøkk fyri, at teir hava gingið okkum á mæti og fingið í lag eitt føroyskt lektorat við Keypmannahavnar lærda skúla.

Harri Chr. Matras hevur fingið embættið sum lektor.

Trolarin „St. Brelade“ hjá arbeiðarafelagnum á Tveroyri

fór frá Hull hósdagin og er væntandi á Tveroyri hvítusunnuaftan.

Tað er einki lætt tak á berum botni at reisa eina trolara- og forrættningadrift, særliga tá ið føroysk blóð — áðrenn hin neyðturviligi peningurin er veiddur til vega — samvitskuleyst ill-neitast um, at peningastuðul skal verða untur driftini.

Hvorja vón kunnu vit hava um endurreising av okkara á grúgvu komna fólki, soleingi tilfikir judasar hava nakað at siga í okkara landi.

Gud náði okkum, um øll peninga- og lániðurskipti vóru prísgevin tilfíkkum illkvendum.

Blomsterdag.

»Føroya felag móti tuberklá sjúku« afhólder »Blomsterdag« Onsdag den 3. Juni, og vi vil derfor atter i Aar rette en indtrængende Opfordring til unge og gamle om at være med og støtte os ved Køb af Blomster.

Det gælder mere i Aar end maaske nogen Sinde før, at enhver, som paa nogen Maade kan, giver sin Skærv til Arbejdet, idet de økonomisk desperate Forhold, der for Tiden hærger vore Øer, har saa at sige »stillet Nøden for hver Mands Dør,« men om vi faar Øjnene op og se, at der hvor Selvhjælp er udelukket, der er Nøden størst, saa vil vore Hjærter udvide sig, og vi vil takke Gud for, at vi indtil i Dag har været bevarede fra en af Menneskeheden's største Svøber; og der, hvor Hjærterne udvider sig, der aabnes Pengepungen, og selv om den er slunken, vil der saa alligevel rulle en 10 Øre ned til dem, der har det værre end vi. Derfor beder vi Dem, stands, naar Blomstersælgeren kommer forbi, køb Blomsten og vær paa den Maade med til at sprede Velsignelse til nogen, der lider. Skulde De og Blomstersælgeren ikke mødes, saa undlad ikke derfor at være med, men send Deres Skærv, stor eller lille, til »Føroya felag móti tuberklásjúku«.

Den, der hjælper andre, hjælper sig selv.

Ísur.

Amtið fekk miðvikudagin so-ljóðandi telegram frá hinum danska ministaranum í Reykjavík:

»Megen Havis 30 Somil nord-øst for Horn.«

Fiskur eystanfyri Suðuroynna.

Trolarar, ið hava verið inni á Tveroyri, siga frá nógvum fiski á Dalagrynnuni. Ein hevði fingið

Byrsur.

Duplutar og einkultar hagl-byrsur, ásamt riflur, sera góðar, fáast hjá undirritaða til prísir frá kr. 33,00 og upp eftir.

Eisini selji eg ein innstallingsmotor 2 1/2 hk, lítið brúktan, sera biligan.

D. P. SPLIDT
á Nesi, Vág.

Í kioskini á Vaglinum

eru altíð nýggjheitir úr Føroyum og úrheiminum at frelta. Føroysk og dansk bløð. Frukt, sjúkuláta o. a.

Eina gleðiliga hvítusunnuaftan.
Við hávirðing
Jacob Danielsen.

meir enn hálvan farm í 3 dagar, men fyri snørinum er oyðdripið. Bátar hava roynt dúgliga í hesum góða veðrinum, men teir hava einki fingið.

Sildaroyndir.

Hjá vinnuveyndini eru fleiri umsóknir um stuðul til sildaroyndir við Føroyar og ímillum Hetlands og Føroyar.

Tað er ikki á undrast á, um menn eru komnir til tað áðan, at hákurin einans er hættisligur at líta á hjá Føroya fólki. Og tað skuldi lígið eina næst at roynt allar tær nýggju driftir, sum eru møgular at fremja heima hjá okkum sjálvum. Silda-veiðan er óivað ein av teim, ið liggja næst fyr.

Tess verri eru vit figgjargliga so illa út av látri skolaðir, at vinnuveyndin situr at kalla við berum hondum at styðja nýggjar fiskiröyndir.

So er okkum reitt upp av teim, ið stjórnað hava!

Fótbóltsleikur

var hóskvöldið uppi í Gundadali millum Havnar Bóttfelag og B. 36. Hann, ið hevði ta vón, at B. 36 fór at standa H. B. eina harða syftu, varð svikin. B. 36 restar nógvi í at kunna javnmetast við H. B. 1-liði. Úrslitið úr leikinum varð, at H. B. vann við 8 málum móti 1.

Teir taptu.

Leygarkvöldið fór fram kapp- telvingin millum Havnar Telvingarfelag og Íslendingarnar. Havnarmenn taptu bæði talvini; men tá ein veit, at mótsloda- menn teirra vóru mælastu telv- arar Íslands — og tað telur nakað nógvi — so er tað til stóran heiður fyri landsmenn okkara, at teir royndust so frætt sum teir gjørdur. Báðir partar mistu alt tað stóra fólkið í báðum talvunum; — men Íslendingum eydnaðist at leika upp frágvi, og tá varð sjálvsagt leikur brátt at enda.

Vit ynskja Havnar Telvingar- felagi betri eydnu í næstu atlogu.

Tórshavnar havn.

Hesa vikuna hevur ein hópur av fiskiskipum verið á Havnini. Harumframt hava verið Nautilus, hálendskt rannsóknarskip, og Nurgis, eykaskip til Skipafelagið.

Eisini tygum

vilja gerast vissur í, at tað loysir seg at lýsa, bert tygum royna eina lýsing í

„Føroya Social-Demokrat“.

Ringið til prentsmiðjuna máltr. 143.

9) Heðin Brú: Smásøgur.

»Gott er jólaveðrið.« Tróndur stökkur upp, tað verður eitt fjas og eitt skav har í strúgvunum. »Gott jólaveðrið, ja, ja, tað er vorðisum gott. Er tað tú, Jóannis, javnaldurin, ið spókir her so snimma?«

»Ája, eg stækk yvir, eg hoyrði, hurðin gekk.« »Rætt gjørdi tú. Nú eg kenni, havi eg einki at krógva. Hygg, legg tunguna á hetta!« »Nei, gær teg ikki søran!« »Biða, biða, tað laggar hjá mær fyrri tí, ið tú drekkur.«

Klukk, klukk, klukk. So fara báðir á skjótilin.

Seinni um dagin fer Tróndur í kirkju — so upp- skryddur, setir bringuna fram úr sær og gær seg breiðan, báðar hendurnar hevur hann undir reimini fyri framman og hevðið eitt sindur á skák, læsri minnin saman og gær seg kværast. — Haraldur í Gærði mætir honum og ynskir gleðilig jól, men svar fær hann einki, Tróndur við Liða sær ikki hvønn rakdirði, tá soleiðis ber til.

Almikið av fólki er í kirkju. Tróndur situr í inn- østu brík og heldur albogarnar væl út frá sær, gamli vil hava anderúm og vil síggjast, har hann situr.

Inngongubenin kemur fyrri, og fólk leggur seg frammyvir. Nú ber so illa til hjá Tróndi; tí at skjóta ryggin aftur úr sær og gær seg eyðmjúkan rætt nú, hann skuldi vísa seg eitt sindur hábærsligan, tað kann hann illa, og at sita upprættur, ikki duga fólka- skikk, tað ber heldur ikki til, tí hellir hann seg bert

eitt sindur, men stivur sum eitt træ. So lesur dekn- urin, og so hvørt hann lesur, so hvørt bognar Tróndur, og tá liðugt er, liggur hann við hævðinum niðurá fyrri framman. Sangarin er Tróndur góður og tekur væl undir við sálmunum, dregur eitt sindur meira á enn hini, so hann er eitt sindur seinri, helst skuldi hann ikki dottið heilt burtur ímillum her heldur.

Prædikan er um santa Steffan, ið Gyðingar grýttu í hel fyrri sínar dygdir. Tróndur hevur fest eygini við eina geitablæmu í loftinum og situr og lýðir á, sær alt fyrri sær: Steffan, ein friðarmaður sum hann sjálvur, gongur inni á Grind síðklæddur og berbein- aður við einum stavputti í hondini. So koma allir ránskröpparnir, sovorðið slag sum Hellumenninir, og teir taka hann á hondum og draga hann niðan um Gryvuna, har dikja teir hann undir; har er tí so- vorðið við gróti, sum er. Prestur tosar viðari um okkum nú á dagum, hvussu vit grýta hvørt annað undir. »Har uppi hjá mær,« hugsar Tróndur, »har var einki at grýta burturav, tað gjørdi botnin, og so var einki eftir. Men nú er tað eitt vakurt stykki, tað kann ikki annað sigast.«

»Vit síggja alt tað illa, ið stendst av mennaævum, hvussu ósemja, bardagi og onnur óveður herja lond- ini og tæra hvønn halgan vøkstur í heiminum,« tosaði prestur víðari.

»Tað hevði verið fyrri bestum, tað kom eitt slæð av tara. Fekk eg nakrar krummur á hatta stykkið har uppi, hevði eg fingið nakur byggkorn av tí aftur í heyst, hvør ið livir.« Og hann sær henda brúna

siðvaksna taran fyrri sær, sær, hvussu tungur og dessasligur hann hongur í vatnskröpunni, skjýtur eitt horn uppundan av og á og verður blankur í var- sólini. Þryðið um fótiskerina verður til tara, þryðið um prestastólin verður til tara, og hann sær aldurnar koma skolandí og leggja hann í brúgv har yviri við deknasætið. Nú hoyrir hann eitt sovorðið ræðuligt málageip: tað eru teir, ið koma við Steffani. Hann stökkur upp og vaknar av sínum egna snorki. Prestur er eisini kominn væl á veg, hann hevur hendurnar á loft, og fólkið reisir seg. Tróndur rættir seg upp á tá: tað var fyrr illa, skuldi eg ikki verið hægri enn Hellumenninir, ið eru komnir higar inn skot- endi. Hvi sita tit ikki har uttari, smátsettir?

Meðan biðislagini glimdu, sat Tróndur kvírrur frammyvir. Nú tá prestur var liðugur, hevði hann sitt at bera fram. Hver er hann, ið ikki treingir hjálpa frá honum, ið hjálpa kann. Tað var hesin dóttur- maðurin, ja, tað var metimikið hjá einum gomlum manni ongan dugna at vita sær, tá ið nú Harrin hevði givið honum so mikið upp í hendur, sum hann hevði. Og so hevði Tróndur sína jólabæn. Eingin biður itari alt ílt standa frá sær enn hann. »Og so mirliga tækk fyrri meg og míni,« sigur hin gamli. »Ikki at siga tær, eithvørt skuldi verið øð- visi gjørt hjá mær, men eingin kennir orsøkina sum tú, og tú fer at royna at beta tá fyrri meg; eg kenni teg so góðan.«

Tað er tað við Tróndi, at tað er einki honk við honum; hann meinar tað, hann sigur, og tryggari í huga og lýtleysari fer eingin úr kirkju enn hann.